

Vedkommende. Derfor har de ogsaa hidtil klaret sig bedst. For dem, der har købt deres Ejendomme under Højkonjunkturen, navnlig efter 1917—1918—1919, er det naturligvis værre, navnlig naar de har købt med en Udbetaling, der efter almindelig Beregning maa anses for at være for lille. Der var Tider, hvor man var inde i Spekulationen — det gjaldt lige saa godt de store som de smaa —, hvor en Mand kunde tage en Fortjeneste ved Salget af det Brug, han havde, og han troede derfor, han var en holden Mand og købte saa en saa stor Landejendom, som man vilde betro ham. Med Nedgangen kom saa Smærterne, idet man havde paadraget sig for stor en Rentebyrde, som man naturligvis har vanskeligt ved at svare. Men derfor gaar man ikke hen og sælger sin Ejendom — deri er jeg ganske enig med den højtærede Minister —, for saa vidt man kan holde den, og for saa vidt Forholdene er saadanne, at det kan lade sig gøre at beholde den, i Haab om bedre Tider, som forhaabentlig ogsaa kommer. Jeg er derfor ogsaa enig med den højtærede Minister og Venstres Ordfører i, at Tidspunktet til at sælge eller bortforpagte disse Statsgaarde i Øjeblikket er saa uheldig valgt som muligt. Hvis Staten, hvad den højtærede Landbrugsminister ogsaa nævnte, var i den Situation, som mange private er, at være nødsaget til at sælge, var det noget andet, men saadan er det dog heldigvis ikke. Og saa vilde det da være ganske meningsløst at sælge netop nu, da man regner med at være nede i Bølgedalen.

Maa jeg dernæst gøre et Par Bemærkninger til den ærede Forslagsstiller. Det er jo ikke første Gang, den ærede Forslagsstiller har været inde paa dette Spørgsmaal, og han sagde i Dag, at de mange Penge, der her er anvendt, var ikke til at finde igen. Aah, nej, det kan godt være, at det kan have sine Vanskeligheder, men jeg vil dog gerne stille det Spørgsmaal til den ærede Forslagsstiller, om han kan finde de Penge igen, der er anvendt til Forsøg andre Steder. Men Virkningerne af disse Forsøg kan man dog finde, hvis man har nogenlunde Begreb om, hvilken Fremgang der er sket i det danske Landbrug. Det er for saa vidt rigtigt, at Pengene kan man ikke saadan gaa ud og samle op igen, men det, som Gaardene er tænkt at skulle anvendes til, er jo, i Tilslutning til andre Ting, at hjælpe det danske Landbrug yderligere frem, og hvis der er et Tidspunkt, hvor man trænger til at have

Forsøg, er det da netop paa en Tid, hvor man er spændt haardt for — den ærede Forslagsstiller plejer jo altid at gaa forrest i Rækken med at fortælle, hvor haardt det store Landbrug er spændt for —, og derfor kan jeg slet ikke forstaa, at der kan være Tale om at sælge netop nu. Og hvad det angaar at bortforpagte Gaardene, da skitserede den ærede Forslagsstiller, hvor meget man kunde tænke sig at faa i Afgift pr. Tønde Land. Det ved man naturligvis ikke; men den ærede Forslagsstiller vilde tillige lægge en Klausul paa de to Gaarde, og hvis der skal være nogen Mening i en saadan Klausul, maatte den jo lægges paa et nogenlunde fast Grundlag. Den Klausul, her var Tale om, var at aflevere Mælken, og det skulde naturligvis være et i alt Fald nogenlunde fast ansat Kvantum og til nogenlunde faste Priser, ellers vilde der jo ikke være nogen Mening i at hæfte en saadan Klausul paa Gaardene. Og hvad vilde det medføre? Det vilde naturligvis medføre, at man fik en endnu mindre Forpagtningsafgift, end man ellers kunde faa.

Jeg forstaaar egentlig ikke Modstanden mod de Forsøg, der foretages derude, en Modstand, som navnlig kommer fra det konservative Parti. Jeg vil ikke sige, at det var alt for varmt, Forslaget om at lade Staten overtage Gaardene blev modtaget af Partiet Venstre i sin Tid, og derfor tjener det kun Partiet til Ære, at det nu siger, at naar vi nu en Gang har dem og har faaet dem i nogenlunde god Skik, saa vilde det dog være ganske meningsløst at afhænde dem. Den ærede Forslagsstiller maa jo dog vide, at der Gang paa Gang fra Mejerikredse er stillet Krav om at faa oprettet et Forsøgsmejeri, og det ærede Medlem maa endvidere vide, at der endogsaa er blevet nedsat et Udvalg af Landhusholdningsselskabet, som skulde søge at fremme denne Sag. Det var netop det Krav, den daværende Landbrugsminister Kristjan Pedersen imødekom ved at sikre sig, at Staten overtog Driften af disse Gaarde og derved skaffede sig et vist Kvantum Mælk, som man i nogen Maade kunde være bestemmende om, naar man selv ejede Gaardene, netop til Anvendelse i Forsøgsmejeriet. Og der er jo ikke alene Tale om Forsøgsmejeriet, der er mange andre Forsøg, saaledes som det er omtalt saavel af Forslagsstilleren som af Ordføreren for Venstre; der er Opdrætningsforsøg, der er Foderforsøg, der er Forsøg med forskellige Planters Foderværdi, og Statens Redskabsudvalg foretager mange Prøver paa disse Gaarde, som jo ligger nogenlunde bekvemt.